

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: VIIIУ - 412/2011
24.07.2012. године
Београд

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда др Драгиша Б. Слијепчевић, председник Већа и судије др Боса Ненадић, Катарина Манојловић Андрић, др Оливера Вучић, Предраг Ћетковић, Милан Станић, Братислав Ђокић и мр Томислав Стојковић, чланови Већа, у поступку по жалби Славице Шубарић из Ниша, Милице Гргић из Руме, Мирослава Срзентића из Неготина, Браниславе Анђелковић из Сокобање, Драгане Петров из Бечеја, Николе Обрадовића из Лознице, Ратка Марковића из Београда, Аргите Булатовић из Београда, Милана Нишкановића из Панчева, Славке Поповић из Обреновца, Славка Кнежевића из Параћина, Жељка Гвојића из Сомбора, Славице Поповић из Враћа, Вере Пејдић из Шапца, Драгог Митровића из Александровца, Татјане Челић из Руме, Драгане Јовановић Гаговић из Пожаревца, Милорада Пејчића из Бабушнице, Нације Павловић из Беле Цркве, Марије Шушњевић из Шапца, Мирјане Станојловић из Јагодине, Милене Вукашиновић из Новог Београда, Сташе Симић Петковић из Јагодине, Ненада Нецића из Свилајнца, Милета Марковића из Београда, Радована Тодоровића из Крагујевца, Милорада Трошића из Новог Сада, Весне Дражић Михаљевић из Апатина, Љубише Бранковића из Параћина, Драгорода Малетића из Шапца, Драгомира Ђуришића из Беле Цркве, Душанке Глигоријевић из Прокупља, Зорице Поповић из Београда, Милана Шарчевића из Гибарца, Зорана Митића из Бујановца, Сузане Тошић из Пирота, Радице Ристић из Враћа, Драгице Росић из Рашке, Бранка Остојића из Богатића, Борке Јовановић из Сремске Митровице, Светлане Дабић из Велике Плане, Љуце Сањина из Београда, Милана Илића из Уба, Вере Студен из Шида, Бине Дукић из Београда, Драгића Драгићевића из Прокупља, Славице Станичић из Трстеника, Павла Колара из Бачке Паланке, Драгољуба Осећанског из Богатића, Љиљане Мишчевић из Чачка, Душана Врекића из Инђије, Васке Максимовић из Београда, Михила Зечевића из Краљева, Зарета Динића из Враћа, Слађане Ранђеловић из Лесковца, Весне Сталетовић из Београда, Радивоја Гвозденовића из Новог Београда и Бисеније Лазаревић из Горњег Милановца, на основу члана 167. став 4. у вези члана 161. став 4. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 18. јула 2012. године, донео је

О Д Л У К У

1. Усваја се жалба:

- Славице Шубарић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-5207/2009-01 од 17. августа 2011. године;

- Милице Гргић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-639/2009-01 од 11. августа 2011. године;
- Мирослава Срзентића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 119-05-24/2009-01 од 4. августа 2011. године;
- Браниславе Анђелковић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-827/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Драгане Петров изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-320/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Николе Обрадовића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 119-05-209/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Ратка Марковића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1072/2009-01 од 19. августа 2011. године;
- Аргите Булатовић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1262/2009-01 од 7. јула 2011. године;
- Милана Нишкановића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-436/2009-01 од 26. јула 2011. године;
- Славке Поповић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00050/2009-01 од 2. августа 2011. године;
- Славка Кнежевића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-943/2009-01 од 11. августа 2011. године;
- Жељка Гвојића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00339/2009-01 од 11. августа 2011. године;
- Славице Поповић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-878/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Вере Пејдић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-087/2009-01 од 16. августа 2011. године;
- Драгог Митровића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-852/2009-01 од 4. августа 2011. године;
- Татјане Челић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-638/2009-01 од 20. августа 2011. године;
- Драгане Јовановић Гаговић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1145/2009-01 од 16. августа 2011. године;
- Милорада Пејчића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-770/2009-01 од 15. августа 2011. године;
- Нације Павловић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-122/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Марије Шушњевић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-950/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Мирјане Станојловић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-425/2009-01 од 19. августа 2011. године;
- Милене Вукашиновић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-111/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Сташе Симић Петковић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-459/2009-01 од 7. октобра 2011. године;
- Ненада Нецића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-682/2009-01 од 21. октобра 2011. године;
- Милета Марковића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-58/2009-01 од 4. августа 2011. године;
- Радована Годоровића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-106/2009-01 од 19. августа 2011. године;

- Милорада Трошића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00114/2009-01 од 19. августа 2011. године;
- Весне Дражић Михаљевић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-325/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Љубише Бранковића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00899/2009-01 од 15. августа 2011. године;
- Драгорода Малетића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00819/2009-01 од 11. августа 2011. године;
- Драгомира Ђуришића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-121/2009-01 од 20. августа 2011. године;
- Душанке Глигоријевић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-275/2009-01 од 6. октобра 2011. године;
- Зорице Поповић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-947/2009-01 од 24. октобра 2011. године;
- Милана Шарчевића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-38/2009-01 од 26. јула 2011. године;
- Зорана Митића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-857/2009-01 од 15. августа 2011. године;
- Сузане Тошић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1126/2009-01 од 2. августа 2011. године;
- Радице Ристић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-683/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Драгице Росић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-573/2009-01 од 16. августа 2011. године;
- Бранка Остојића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1089/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Борке Јовановић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00507/2009-01 од 15. новембра 2011. године;
- Светлане Дабић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-681/2009-01 од 7. јула 2011. године;
- Љуце Сањина изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-01053/2009-01 од 26. јула 2011. године;
- Милана Илића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-00818/2009-01 од 11. августа 2011. године;
- Вере Студен изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-326/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Бине Дукић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-420/2009-01 од 16. августа 2011. године;
- Драгића Драгићевића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-389/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Славице Станичић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-887/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Павла Колара изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-01418/2009-01 од 19. августа 2011. године;
- Драгољуба Осећанског изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1118/2009-01 од 22. августа 2011. године;
- Љиљане Мишчевић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-366/2009-01 од 28. септембра 2011. године;
- Душана Врекића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-575/2009-01 од 4. августа 2011. године;

- Васке Максимовић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1210/2009-01 од 4. августа 2011. године;
- Михаила Зечевића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-248/2009-01 од 15. августа 2011. године;
- Зарета Динића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-827/2009-01 од 17. августа 2011. године;
- Слађане Ранђеловић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1125/2009-01 од 23. августа 2011. године;
- Весне Сталетовић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-18/2009-01 од 16. августа 2011. године;
- Радивоја Гвозденовића изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-260/2009-01 од 19. август 2011. године и
- Бисеније Лазаревић изјављена против одлуке Државног већа тужилаца број 111-00-1254/2009-01 од 12. октобра 2011. године,

и утврђује да у поступку одлучивања о приговорима подносилаца жалби није оборена претпоставка да подносиоци испуњавају услове за избор на јавнотужилачку функцију.

2. Поништавају се одлуке Државног већа тужилаца из тачке 1.

3. Налаже се Државном већу тужилаца да у року од 60 дана од дана пријема ове одлуке изврши избор подносилаца жалби у складу са чланом 14. ст. 1. и 2. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и примени критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности („Службени гласник РС“, број 36/11).

Образложење

1. Славица Шубарић из Ниша и друга лица наведена у уводу и изреци ове одлуке поднели су Уставном суду жалбе против одлука Државног већа тужилаца донетих у поступку у коме је одлучивано о њиховим приговорима поднетим против одлуке првог састава Државног већа тужилаца о избору заменика јавних тужилаца број 119-01-253/09-01 од 15. децембра 2009. године („Службени гласник РС“, број 106/09), односно против појединачних одлука из 2010. године којима је утврђено да им је због неизбора престала јавнотужилачка функција са 31. децембром 2009. године. Одлуке које су жалбама оспорене пред Уставним судом донете су у поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и њима су одбијени изјављени приговори подносилаца жалби.

Подносиоци су изјавили жалбе због битних повреда одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода. У жалбама је, између осталог, наведено: да је оспорене одлуке донело Државно веће тужилаца у непотпуном саставу, јер члан Државног већа тужилаца из реда адвоката није изабран, а да је поступак спроводила Комисија од три члана; да је у неким одлукама првог састава Државног већа тужилаца наведено да подносиоци испуњавају услове за избор на јавнотужилачку функцију, али да нису изабрани, јер није било места у тужилаштвима за која су конкурисали; да

је било потребно дефинисати ажурност у јавним тужилаштвима, одредити шта представља ажурност, а шта насупрот томе неажурност, дефинисати шта представља непредузимање процесних радњи у инструкционим роковима, који су то рокови, колико они износе, ко их је и којим актом прописао, затим тај критеријум и мерило предвидети Правилником о поступку, па тек по испуњености ових услова, приступити поступку испитивања ажурности; да је стални састав Државног већа тужилаца, сагласно члану 4. став 7. Правилника о поступку био у обавези да цени документацију коју су доставили подносиоци и која се односила на чињенице које су биле предмет разматрања првог сазива Државног већа тужилаца; да је стални састав Државног већа тужилаца своју одлуку засновао искључиво на накнадно прибављеним извештајима, при томе не проверавајући веродостојност података из тих извештаја; да је подносиоцима наводно оборена претпоставка стручности и оспособљености, иако су од одговарајућих колегијума и јавних тужилаца били оцењени са оценом „задовољава“, односно „задовољава за напредовање“.

2. Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио: да су сви подносиоци жалби до објављивања огласа за избор заменика јавних тужилаца у јавним тужилаштвима у Републици Србији („Службени гласник РС“, број 62/09, од 5. августа 2009. године), односно огласа за избор јавних тужилаца у јавним тужилаштвима у Републици Србији („Службени гласник РС“, број 89/09), обављали јавнотужилачку функцију у неком од тада постојећих тужилаштава; да су благовремено поднели пријаве на оглас за избор јавних тужилаца, односно заменика јавних тужилаца у неко од тужилаштава у Републици Србији; да су одлукама Народне скупштине Републике Србије о избору јавних тужилаца у одговарајућа тужилаштва објављеним у "Службеном гласнику Републике Србије", број 98/09 од 30. новембра 2009. године наведена имена кандидата који су изабрани за јавне тужиоце у одговарајућим јавним тужилаштвима на територији Републике Србије, као и да је Државно веће тужилаца 15. децембра 2009. године донело Одлуку о избору заменика јавних тужилаца број 119-01-253/09-01, која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 106/09, којом су наведена имена кандидата који су изабрани за заменике у одговарајућим јавним тужилаштвима на територији Републике Србије. Уставни суд је, такође, утврдио да је Државно веће тужилаца у првом саставу током 2010. године у односу на неке (не све) подносиоце жалби донело појединачне одлуке којима је утврдило да им је, у складу са Законом о јавном тужилаштву, престала дужност јавног тужиоца, односно заменика јавног тужиоца са 31. децембром 2009. године, јер нису изабрани за заменике јавног тужиоца. У тим одлукама су наведени разлози због којих поједини од подносилаца жалби нису изабрани за заменике јавних тужилаца. Подносиоци жалби су се, поводом одлука првог састава Државног већа тужилаца обраћали Уставном суду са захтевом за уставносудску заштиту. Коначно је утврђено да је Државно веће тужилаца у поступку преиспитивања донело одлуке које се оспоравају поднетим жалбама и да су тим одлукама одбијени приговори подносилаца, а потврђена је одлука Државног већа тужилаца о избору заменика јавних тужилаца број 119-01-253/09-01 од 15. децембра 2009. године („Службени гласник РС“, број 106/09), „у делу у коме је подносиоцима приговора престала јавнотужилачка функција“.

3. Законом о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07 и 99/11) прописано је: да против одлуке о престанку функције, судија, јавни тужилац и заменик јавног тужиоца може изјавити жалбу Уставном суду у року

од 30 дана од дана достављања одлуке, а да орган који је донео одлуку о престанку функције има право на одговор на жалбу у року од 15 дана од дана достављања жалбе (члан 99.); да после истека рока за достављање одговора на жалбу, Уставни суд заказује расправу на коју позива подносиоца жалбе и представника органа који је донео одлуку о престанку функције (члан 100. став 1.); да Уставни суд својом одлуком може усвојити жалбу и поништити одлуку о престанку функције или одбити жалбу (члан 101.); да се у поступку по жалби судије, јавног тужиоца и заменика јавног тужиоца сходно примењују одредбе овог закона којима се уређује поступак по уставној жалби (члан 102а).

Полазећи од наведених одредаба закона којим се уређује поступак пред Уставним судом, као и претходно утврђених чињеница, Уставни суд је оценио да се у односу на све подносиоце жалби – неизабране носиоце јавнотужилачких функција, постављају иста спорна правна питања, па је из тог разлога целисходно и рационално у да свим тим предметима, Уставни суд споји поступке и о поднесеним жалбама одлучи једном одлуком. Због тога је Уставни суд, сагласно одредбама члана 42. ст. 1. и 4. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08, 27/08 и 76/11), сагласно закључку Уставног суда од 18. јула 2012. године спојио предмете жалби неизабраних носиоца јавнотужилачких функција наведених у уводу ове одлуке, ради вођења јединственог поступка и доношења једне одлуке.

4. Уставни суд налази да су за одлучивање о жалбама подносилаца меродавне следеће одредбе Устава Републике Србије, закона и општинских аката које је донело Државно веће тужилаца:

Устав утврђује: да одлуку о престанку функције заменика јавног тужиоца, у складу са законом, доноси Државно веће тужилаца, да против одлуке о престанку функције јавни тужилац и заменик јавног тужиоца могу уложити жалбу Уставном суду и да изјављена жалба искључује право на подношење уставне жалбе (члан 161. ст. 3. и 4.); да је Државно веће тужилаца самосталан орган који обезбеђује и гарантује самосталност јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца у складу са Уставом, да Државно веће тужилаца има 11 чланова, да у састав Државног већа тужилаца улазе Републички јавни тужилац, министар надлежан за правосуђе и председник надлежног одбора Народне скупштине, као чланови по положају и осам изборних чланова које бира Народна скупштина, у складу са законом, да изборне чланове чине шест јавних тужилаца или заменика јавних тужилаца са сталном функцијом, од којих је један са територије аутономних покрајина, и два угледна и истакнута правника са најмање 15 година искуства у струци, од којих је један адвокат, а други професор правног факултета (члан 164. ст. 1. до 4.); да Државно веће тужилаца предлаже Народној скупштини кандидате за први избор за заменика јавног тужиоца, бира заменике јавних тужилаца за трајно обављање функције заменика јавног тужиоца, бира заменике јавних тужилаца који су на сталној функцији за заменике јавног тужиоца у другом јавном тужилаштву, одлучује у поступку за престанак функције заменика јавних тужилаца, на начин предвиђен Уставом и законом, врши и друге послове одређене законом (члан 165.); да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће (члан 166. став 2.).

Законом о јавном тужилаштву („Службени гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09) прописано је: да се јавни тужилац коме функција престане на лични захтев или ако не буде поново изабран, обавезно бира на функцију заменика јавног тужиоца коју је обављао пре избора, уколико је биран за јавног тужиоца вишег степена из нижег јавног тужилаштва, тада се након престанка функције

јавног тужиоца обавезно бира на функцију заменика јавног тужиоца у јавном тужилаштву вишег степена, којим је руководио, ако је јавни тужилац изабран међу лицима која нису били заменици јавног тужиоца, након престанка функције, такво лице се обавезно бира на функцију заменика јавног тужиоца у јавном тужилаштву у којем је био јавни тужилац, а одлуку о избору доноси Државно веће тужилаца (члан 55. став 2.); да ако јавно тужилаштво буде укинато, односно буде смањен број заменика у јавном тужилаштву, јавни тужилац, односно заменик јавног тужиоца настављају да врше функцију заменика јавног тужиоца у јавном тужилаштву које одреди Државно веће тужилаца, на предлог Републичког јавног тужиоца (члан 57.); да заменик јавног тужиоца може бити трајно премештен у друго јавно тужилаштво истог степена, само уз своју писмену сагласност, да решење о премештају доноси Републички јавни тужилац да у случају из члана 57. овог закона, заменик јавног тужиоца може бити премештен и без своје сагласности, на основу одлуке Државног већа тужилаца, те да заменик јавног тужиоца наставља трајно да обавља функцију у јавном тужилаштву у које је премештен (члан 62.); да при предлагању и избору кандидата за јавнотужилачку функцију Државно веће тужилаца узима у обзир стручност, оспособљеност и достојност кандидата, а према критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности које прописује Државно веће тужилаца, у складу са законом и приликом избора и предлагања кандидата за јавнотужилачку функцију забрањена је дискриминација по било ком основу (члан 82. став 1.); да се нестручним сматра недовољно успешно вршење јавнотужилачке функције, ако јавни тужилац, односно заменик јавног тужиоца добије оцену "не задовољава", сходно критеријумима и мерилима за вредновање рада јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца (члан 93.); да јавним тужиоцима и заменицима јавних тужилаца који нису изабрани у складу са овим законом дужност престаје 31. децембра 2009. године (члан 130. став 1.).

Одредбама члана 6. Закона о изменама и допунама Закона о јавном тужилаштву („Службени гласник РС“, број 101/10), поред осталог, је прописано: да ће стални састав Државног већа тужилаца преиспитати одлуке првог састава Државног већа тужилаца о престанку дужности јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца из члана 130. став 1. Закона о јавном тужилаштву („Службени гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09), у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Државног већа тужилаца (став 1.); да се поступци по жалбама, односно по уставним жалбама које су јавни тужиоци и заменици јавних тужилаца из става 1. овог члана поднели Уставном суду, окончавају ступањем на снагу овог закона и предмети се уступају Државном већу тужилаца (став 2.); да ће се жалбе, односно уставне жалбе из става 2. овог члана сматрати приговором на одлуку Државног већа тужилаца (став 3.); да против одлуке сталног састава Државног већа тужилаца донете по приговору из ст. 3. и 4. овог члана, којом се потврђује одлука првог састава Државног већа тужилаца о престанку дужности, јавни тужилац и заменик јавног тужиоца из става 1. овог члана може изјавити жалбу Уставном суду, у року од 30 дана од дана достављања одлуке (став 6.).

Одредба члана 17. став 1. Закона о државном већу тужилаца („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 101/10 и 88/11) прописује да се одлуке Државног већа доносе већином гласова свих чланова.

Правилником о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и примени критеријума и мерила за оцену стручности,

оспособљености и достојности („Службени гласник РС“, број 36/11) предвиђено је: да је поступак преиспитивања јаван и спроводи се на начелима контрадикторности, противуречности, непристрасности, правичности, непосредности и заснован је на поштовању уставом зајемчених слобода и права и забрани сваког облика дискриминације (члан 2. став 1.); да стални састав ДВТ преиспитује одлуке првог састава ДВТ, да поступак преиспитивања покреће и води стални састав ДВТ, да се поступак преиспитивања заснива на претпоставци да јавни тужилац и заменик јавног тужиоца испуњавају критеријуме стручности, оспособљености и достојности у складу са Законом о јавном тужилаштву и Правилником о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности кандидата за носиоца јавнотужилачке функције, као и да у случају сумње да неизабрани носилац јавнотужилачке функције испуњава критеријуме стручности, оспособљености и достојности, ДВТ може да обори претпоставку у поступку преиспитивања на основу доказа (члан 3. ст. 1, 2, 5. и 6.); да се документацијом сматрају поднесци и докази које је у поступку преиспитивања доставио неизабрани носилац јавнотужилачке функције, односно прибавило ДВТ, а који се односе искључиво на разјашњење чињеница које су биле предмет разматрања првог састава ДВТ до 17.12.2009. године (члан 4. став 7.); да уколико на бази података из предмета, у односу на поједине неизабране носиоце јавнотужилачке функције, известилац Државног већа тужилаца констатује да не постоје разлози за сумњу у стручност, оспособљеност или достојност, сачињава листу са предлогом да Државно веће тужилаца на седници, без одржавања заседања, донесе одлуку о њиховом избору и да је известилац Државног већа тужилаца дужан да предлог из става 1. овог члана стави уколико утврди да проценат ефикасности у поступању одговара члану 5. ст. 2. до 4. Правилника о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, односно ако утврди да су разлози за нижи проценат ефикасности оправдани, а сходно члану 28. овог правилника, а не постоји сумња у стручност и достојност (члан 14. ст. 1. и 2.); да се претпоставка стручности за неизабране носиоце јавнотужилачке функције може оборити уколико ДВТ на основу доказа утврди да неизабрани носилац јавнотужилачке функције не поседује опште стручно знање и посебна знања која су од значаја за вршење јавнотужилачке функције, сагласно Правилнику, да се претпоставка оспособљености за неизабране носиоце јавнотужилачке функције може оборити уколико ДВТ на основу доказа о ефикасности у поступању утврди да неизабрани носилац јавнотужилачке функције не испољава способност у примени стручних знања и предузимања процесних радњи и не исказује професионалне вештине, односно на основу других дефинисаних мерила утврди да не испољава аналитичко мишљење, способност правничког расуђивања и доношења одлука, умешност образлагања правних ставова, квалитет писаног и усменог изражавања, способности комуницирања и способност за тимски рад, сагласно Правилнику, да се претпоставка достојности за неизабране носиоце јавнотужилачке функције обара искључиво на основу доказа подобних да се користе у судском поступку и из којих проистиче да је неизабрани носилац јавнотужилачке функције испољеним понашањем грубо кршио лични углед и углед јавнотужилачке функције, што је довело до тешког нарушавања угледа носиоца јавнотужилачке функције или тешког нарушавања поверења јавности у јавно тужилаштво, као и да се претпоставка достојности обара и на основу окончаног поступка за разрешење који је био предвиђен Законом о јавном тужилаштву и у коме су утврђени разлози за разрешење или

на основу правноснажно окончаног поступка за кажњиво дело које га чини недостојним јавнотужилачке функције или пресуде којом му је изречена казна затвора од 6 месеци и више због извршеног кривичног дела (члан 27. ст. 1, 2, 3 и 5.); да одлука ДВТ о броју заменика јавних тужилаца („Службени гласник РС“, бр. 43/09 и 24/10) не утиче на врсту одлуке и број одлука у поступку преиспитивања (члан 25. став 5.); да стручност и оспособљеност неизабраног јавног тужиоца може да се оспори само уколико ДВТ на основу доказа утврди да неизабрани јавни тужилац није показао општу способност руковођења јавним тужилаштвом, способност остваривања надзора, способност унапређивања рада јавног тужилаштва и способност управљања у кризним ситуацијама, да уколико су јавном тужиоцу били додељени предмети у рад, ДВТ ће, сходно члану 28. овог правилника, као и сходно члану 102. Правилника о управи у јавном тужилаштву („Службени гласник РС“, број 77/04), проценат ефикасности у поступању јавног тужиоца утврдити по правилима која важе за заменике јавног тужиоца, као и да ће се коначна оцена стручности, оспособљености и достојности утврдити након заједничке примене критеријума и мерила која важе за јавне тужиоце и заменике јавних тужилаца када је то сходно ставу 2. могуће, имајући у виду одредбе члана 20. став 2. Правилника о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности кандидата за носиоца јавнотужилачке функције („Службени гласник РС“, број 55/09), те да неизабрани јавни тужилац не може бити предложен за јавног тужиоца у поступку преиспитивања уколико су на функције јавног тужиоца за које је конкурисао изабрани други јавни тужиоци (члан 29.).

Правилником о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности кандидата за носиоца јавнотужилачке функције („Службени гласник РС“, број 55/09) предвиђено је: да стручност, оспособљеност и достојност представљају основ при предлагању и избору носиоца јавнотужилачке функције (члан 1. став 3.); да се стручност утврђује на основу општег стручног знања и поседовања посебних знања која су од значаја за вршење јавнотужилачке функције, да се оспособљеност утврђује на основу испољене способности у примени стручних знања и предузимања процесних радњи, исказане професионалне вештине, аналитичког мишљења, способности расуђивања и доношења одлука, умешности образлагања правних ставова, квалитета писаног и усменог изражавања, способности комуницирања и способности за тимски рад, да се достојност утврђује на основу угледа који кандидат ужива у професионалној средини својим понашањем у вршењу јавнотужилачке функције и ван ње (члан 2. ст. 1, 2. и 3.); да је Државно веће тужилаца у обавези да у року од месец дана од дана ступања на снагу овог правилника утврди и објави просечан број донетих одлука по носиоцу јавнотужилачке функције за врсту тужилаштва за период од последње три године и да се просек за општинско јавно тужилаштво утврђује у односу на сва општинска јавна тужилаштва на подручју непосредно вишег окружног јавног тужилаштва и рачуна се за сваку од последње три календарске године на тај начин што се сабере укупан број донетих одлука општинских јавних тужилаштава на подручју непосредно вишег окружног јавног тужилаштва, након чега се добијени број подели са бројем носилаца јавнотужилачке функције којима су додељени предмети у рад (члан 5. ст. 1. и 2.).

5. Полазећи од наведених одредаба Устава, Уставни суд најпре констатује да је Државно веће тужилаца овлашћено да предлаже Народној скупштини кандидате за први избор за заменика јавног тужиоца, бира заменике

јавних тужилаца за трајно обављање функције заменика јавног тужиоца, бира заменике јавних тужилаца који су на сталној функцији за заменике јавног тужиоца у другом јавном тужилаштву, одлучује у поступку за престанак функције заменика јавних тужилаца, на начин предвиђен Уставом и законом и врши и друге послове одређене законом. Такође, Уставни суд указује да је на основу одредбе члана 6. Закона о изменама и допунама Закона о јавном тужилаштву стални састав Државног већа тужилаца добио овлашћење да преиспита одлуке првог састава Државног већа тужилаца о престанку дужности јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца из члана 130. став 1. Закона о јавном тужилаштву. У вези са тим Уставни суд сматра да увођење приговора као новог правног лека против одлука Државног већа тужилаца о престанку јавнотужилачке функције не само да не нарушава право на делотворан правни лек, већ је у функцији остварења овог права. С обзиром на то да о приговору одлучује стални састав Државног већа тужилаца, Уставни суд не сматра да, сама по себи, кумулација функција у одлучивању код једног тела доводи у питање карактер тог органа установљеног законом, у смислу гаранција дефинисаних у члану 32. став 1. Устава и члану 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду наведене одредбе Устава, закона и подзаконских аката, Уставни суд констатује да, према природи својих надлежности и овлашћења, Државно веће тужилаца има својство и својеврсног „суда“ (трибунала), јер непосредно одлучује о правима и обавезама носилаца јавнотужилачких функција (њиховом статусу и положају), те да стога његове одлуке и поступак у коме се оне доносе подлежу захтевима правичног суђења. Стога Уставни суд налази да је за одлучивање о поднетим жалбама од значаја и одредба члана 32. став 1. Устава којом се свакоме јемчи право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

6. Уставни суд је најпре ценио наводе жалби о саставу Државног већа тужилаца у поступку преиспитивања. Наиме, подносиоци жалби истичу да је Државно веће тужилаца одлучивало у непотпуном саставу, јер члан Државног већа тужилаца из реда адвоката није био изабран, те да је на овај начин подносиоцима повређено право на правично суђење.

Из обавезе сталног састава Државног већа тужилаца да преиспита одлуке првог састава Државног већа тужилаца, проистиче и закључак да је Уставни суд дужан да оцени да ли стални састав Државног већа тужилаца представља орган образован на основу закона, тј. да ли својим саставом испуњава потребне услове у погледу јемстава из члана 32. став 1. Устава.

Уставни суд је у Одлуци „Савељић“ оценио да се због непотпуног састава Високог савета судства не доводи у питање законитост његовог рада и одлучивања, јер је први састав Високог савета судства био у могућности да врши све послове из своје надлежности утврђене Уставом и законом. Међутим, када је реч о преиспитивању одлука првог састава Високог савета судства, односно Државног већа тужилаца на основу приговора, стални састав Високог савета судства или Државног већа тужилаца би морао да буде сагледан и кроз призму захтева за непристрасношћу његових чланова.

Захтев за непристрасношћу суда може се посматрати са субјективног и објективног становишта. Непристрасност у субјективном смислу се своди на чињеницу да судија, поступајући по својој савести, нема никаквог

разлога да фаворизује одређену странку. Непристрасност означава одсуство предрасуда и свега што може утицати на личну неутралност судије, с тим да се непристрасност претпоставља док се не докаже супротно (Европски суд за људска права, пресуда у предмету *Le Compte, Van Leuven u De Meyer против Белгије*, од 23. јуна 1981. године, § 58.). Непристрасност у објективном смислу се оцењује на основу спољашњих манифестација, пошто одређене чињенице, упркос личном понашању судије, могу довести у сумњу његову непристрасност.

С обзиром да приговор против одлуке Државног већа тужилаца представља правни лек, неспорно је да је непристрасност доведена у питање у случају када о правном леку одлучује исти члан који је одлучивао у првостепеном поступку (упор. Европски суд за људска права, случај *De Haan против Холандије*, одлука од 26. августа 1997. године, § 51.). Услед тога чланови првог састава Државног већа тужилаца који су учествовали у доношењу одлуке о избору нису могли учествовати у раду и одлучивању на основу приговора.

Уставни суд је, при томе, констатовао да је поступак преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца спроводио стални састав, а не Комисија од три члана која је обављала само разговор са неизабраним носиоцима јавнотужилачке функције и о томе слала извештај Државном већу тужилаца, које је доносило одлуке.

7. Међутим, Уставни суд је, на основу резултата спроведеног поступка, оценио да су у поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца учињени други пропусти који су таквог значаја да због њих претпоставка изборности неизабраних јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца означених у изреци ове одлуке није оборена. Реч је о одлукама у којима је неизабраним носиоцима јавнотужилачке функције стављено на терет да су нестручни, неспособљени или недостојни за вршење јавнотужилачке функције.

При томе, Уставни суд налази да се подносиоци жалби, начелно, према чињеничној и правној ситуацији у којој се налазе, могу разврстати у три групе.

У првој групи се налазе они подносиоци жалби којима први састав Државног већа тужилаца никада није доставио појединачну одлуку са разлозима због којих нису изабрани на јавнотужилачку функцију за коју су конкурисали, а чиме им је престала претходно вршена јавнотужилачка функција са 31. децембром 2009. године. Самим тим, у односу на ову групу подносилаца жалби први састав Државног већа тужилаца није ни утврдио чињенице на основу којих би могла бити оборена претпоставка изборности, односно да испуњавају предвиђене услове стручности, оспособљености и достојности. Како се у поступку преиспитивања по приговору изјављеном против одлуке донете од стране првог састава Државног већа тужилаца суштински проверава да ли је тај састав Државног већа тужилаца правилно утврдио чињенице на којима је засновао своју одлуку о неизбору подносиоца жалбе због обарања претпоставке да исти испуњава услов стручности, оспособљености и достојности, то стални састав Државног већа тужилаца у односу на ову групу подносилаца жалби није ни имао могућност да врши било какво преиспитивање (непостојећих) одлука првог састава Државног већа тужилаца. Даље, из тога се извлачи закључак да је поступак који је спровео стални састав Државног већа тужилаца, а који је по свом карактеру морао бити другостепени, заправо постао првостепени поступак у коме су накнадно изналажени разлози за обарање претпоставке изборности

код ових подносилаца жалби. Тиме је у односу на њих повређено процесно начело забране преиначења на штету жалиоца, чиме им није обезбеђен стандард правичног суђења у поступку по изјављеном приговору. Другим речима, пошто у односу на ову групу подносилаца жалби у поступку избора носилаца јавнотужилачких функција није била оборена претпоставка изборности, та претпоставка није могла бити обарана ни од стране сталног састава Државног већа тужилаца, већ је морала бити донета одлука о избору ових подносилаца жалби на неку од јавнотужилачких функција за коју су поднели пријаву.

Другу групу подносилаца жалби чине они у односу на које је први састав Државног већа тужилаца донео појединачну одлуку током 2010. године којом је утврдио да им је због неизбора престала јавнотужилачка функција, али су се разлози за неизбор односили на то да је смањен број заменика јавних тужилаца у оним тужилаштвима за које су конкурисали, због чега је предност код избора дата другим кандидатима који су „боље испуњавали“ услове за избор од подносилаца жалби. У односу на њих је у овим појединачним одлукама изричито речено да они испуњавају све законом прописане услове за избор, дакле експлицитно је исказан став да у односу на њих у поступку избора није оборена претпоставка да су стручни, оспособљени и достојни.

Из формулације члана 3. ст. 5. и 6. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и примени критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности произлази да се поступак преиспитивања заснива на претпоставци да јавни тужилац и заменик јавног тужиоца који су бирани по ранијим прописима и који су у време избора вршили јавнотужилачку дужност, а пријавили су се за избор у одговарајуће јавно тужилаштво, испуњавају критеријуме стручности, оспособљености и достојности. Ова претпоставка је била оборива, уколико су постојали разлози за сумњу да кандидат испуњава критеријуме и мерила зато што није показао да је стручан, оспособљен и достојан за вршење јавнотужилачке функције. Стога је Државно веће тужилаца било дужно да у односу на сваког незабраног јавног тужиоца или заменика јавног тужиоца изведе одговарајуће доказе на основу којих заснива тврдњу да је у поступку преиспитивања оборена претпоставка њихове стручности, оспособљености или достојности за обављање јавнотужилачке дужности. Тиме је и терет доказивања евентуалне нестручности, неоспособљености или недостојности ових лица за избор на јавнотужилачку дужност био искључиво на Државном већу тужилаца.

Сагласно наведеном, као и одредби члана 4. став 7. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и примени критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности, стални састав Државног већа тужилаца је своју одлуку могао да донесе само на основу доказа које је у току поступка преиспитивања доставио подносилац или које је оно прибавило у разјашњавању чињеница које су биле предмет разматрања првог састава тог тела, и то до момента доношења Одлуке о избору заменика јавних тужилаца од 15. децембра 2009. године. Самим тим, у поступку преиспитивања разлога за неизбор жалиоца на јавнотужилачку функцију, нису се могли прибављати докази усмерени на утврђивање потпуно других чињеница у односу на оне које је утврђивао први састав Државног већа тужилаца, нити су се могли изналазити накнадни или нови разлози којима би се, *post festum*, могла оспорити стручност, оспособљеност или достојност подносилаца жалби, а који нису постојали у време када је донета наведена Одлука о избору заменика јавних тужилаца.

Међутим, стални састав Државног већа тужилаца је у поступку преиспитивања, супротно наведеној одредби члана 4. став 7. Правилника, утврђивао нове чињенице у погледу ажурности у раду ове групе подносилаца жалби, иако за то није имао нормативно утемељење. Ово се подједнако односи како на подносиоце жалби који нису добили појединачну одлуку о разлозима због којих им је престала јавнотужилачка функција, тако и на подносиоце жалби за које први састав Државног већа тужилаца није утврдио да је оборена претпоставка о њиховој стручности, оспособљености и достојности као носилаца јавнотужилачке функције, већ да су подносиоци испуњавали све услове за избор али да су, с обзиром на смањен број места заменика у тужилаштвима у којима су конкурисали, изабрани кандидати који су испуњавали „боље услове“ за избор. У конкретној ситуацији, стални састав Државног већа тужилаца је био дужан и могао једино да поступи у складу са одредбом члана 14. став 2. у вези са ставом 1. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца и примени критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности, односно да на седници, без одржавања заседања, донесе одлуку о избору ових подносилаца жалби на место заменика јавног тужиоца у једном од јавних тужилаштава за које су поднели пријаву.

Трећу групу подносилаца жалби чине они у односу на које је први састав Државног већа тужилаца током 2010. године донео појединачне одлуке о престанку јавнотужилачке функције, са датим одређеним разлозима за њихов неизбор. У суштини сви ти разлози се свode на питање њихове „неажурности, односно изразите неажурности“, тако што се таксативно набрајају предмети у којима ови неизабрани носиоци јавнотужилачке функције нису поштовали инструкционе или законске рокове за предузимање појединих процесних радњи. Уставни суд констатује да критеријум „ажурности“ није коришћен приликом доношења одлуке о избору заменика јавних тужилаца од 15. децембра 2009. године, јер је тај избор извршен само на основу оне документације којом је први састав Државног већа тужилаца располагао о кандидатима до наведеног датума. Ради се о документацији која садржи податке о ефикасности у раду кандидата, у смислу процентуално исказаног броја решених предмета за период од последње три године у односу на просек утврђен за територију одговарајућег окружног јавног тужилаштва, као и на оцене које су кандидати добили од надлежног колегијума јавног тужилаштва и надлежног јавног тужиоца као инокосног носиоца функције. Ове оцене су донете на бази релевантних критеријума, који су у себи садржавали и ажурност у раду, а исказивале су се кроз оцене да кандидат „не задовољава“, „задовољава“ или „задовољава за напредовање“. Имајући у виду, дакле, да критеријум ажурности у раду није коришћен приликом избора носилаца јавнотужилачких функција, исти није могао бити коришћен ни приликом доношења и израде појединачних одлука о престанку јавнотужилачке функције подносилаца жалби од стране првог састава Државног већа тужилаца у 2010. години, односно на том критеријуму се није могао градити разлог за обарање претпоставке изборности подносилаца жалби. Самим тим, овај критеријум није могао бити основ за посебно утврђивање чињеница ни у поступку преиспитивања од стране сталног састава Државног већа тужилаца, а нарочито имајући у виду да тзв. инструкциони рокови за предузимање појединих процесних радњи од стране носилаца јавнотужилачких функција нису конкретно утврђени било којим општим правним актом, што несумњиво проистиче и из одговора на жалбе које је Уставном суду доставио

стални састав Државног већа тужилаца. Поред тога, Уставни суд указује да је критеријум „неажурности“ за подносиоце жалби као неизабране носиоце јавнотужилачких функција примењен потпуно произвољно, односно арбитрерно. То проистиче из чињенице да је закључак о неажурности у раду подносилаца жалби првенствено заснован на броју предмета који се у оспореним одлукама појединачно наводе, без било какве конкретизације о томе у ком року су поједине процесне радње у тим предметима предузете, те без сагледавања постојања оправдавајућих субјективних или објективних околности због којих је до евентуалног кашњења у раду код појединих подносилаца жалби дошло. Такође, Уставни суд је утврдио и то да је закључак о неажурном поступању подносилаца жалби изведен само из табеларних извештаја који су Државном већу тужилаца достављани од стране надлежних јавних тужилаца у поступку преиспитивања одлука првог састава овог већа, а да при томе Државно веће тужилаца није извршило увид ни у један од предмета за које се тврди да је у њима дошло до прекорачења рокова за поступање од стране подносилаца жалби.

Према ставу Уставног суда, накнадним коришћењем овог конкретног критеријума као засебног, у циљу оправдања одлуке о неизбору подносилаца жалби, дошло је до дискриминације неизабраних носилаца јавнотужилачке функције, јер је критеријум ажурности коришћен искључиво у односу на њих, и то након окончања поступка избора, док за оне кандидате који су изабрани за заменике јавних тужилаца такав критеријум није коришћен, нити су било када довођени у везу и упоређивани подаци о ажурности у раду између изабраних и неизабраних кандидата.

Осим тога, Уставни суд указује и на правно неодржив став Државног већа тужилаца да је у односу на поједине носиоце јавнотужилачке функције оборена претпоставка стручности, оспособљености или достојности само на основу чињенице да у посматраном периоду од 2006. до 2008. године нису били радно ангажовани у тужилаштвима у којима је требало да обављају своју функцију. Радно неангажовање тих носилаца јавнотужилачке функције не може се њима стављати на терет. Напротив, Државно веће тужилаца је, сагласно одредби члана 62. став 3. Закона о јавном тужилаштву, било у обавези да донесе одлуку о њиховом трајном премештању у јавно тужилаштво у којем постоји потреба за њиховим радним ангажовањем. Отуда, а имајући у виду чињеницу да је терет обарања претпоставке стручности, оспособљености и достојности на страни Државног већа тужилаца, Уставни суд оцењује да су одлуке којима је приговор тих лица одбијен засноване на очигледно произвољној примени материјалног права.

И примена критеријума достојности за вршење јавнотужилачке функције од стране Државног већа тужилаца отвара одређена спора правна питања, јер је, примера ради, одредбом члана 27. став 3. Правилника прописано да се претпоставка достојности за неизабране носиоце јавнотужилачке функције обара искључиво на основу доказа подобних да се користе у судском поступку. Уставни суд подсећа да начело „једнакости оружја“ представља један од основних аспеката права на правично суђење. Због тога је било неопходно да неизабрани носиоци јавнотужилачке функције, чија достојност је доведена у сумњу приликом утврђивања доказа, добију прилику да на јавној расправи оспоре чињенице из којих проистиче да су недостојни за вршење јавнотужилачке функције. Садржај жалби неизабраних носилаца јавнотужилачке функције упућује на закључак да им то, уосталом као и у

односу на критеријуме стручности и оспособљености, није омогућено (упор. Европски суд за људска права, одлука у предмету *Ruiz-Mateos против Шпаније*, од 26. јуна 1993. године, § 63.).

8. Полазећи од свега изнетог, став Уставног суда је да ни за једног од подносилаца жалби означених у изреци ове одлуке није на правно ваљан начин оборена претпоставка изборности. С обзиром на то да је терет доказивања постојања разлога за неизбор тих лица на јавнотужилачку дужност био на страни Државног већа тужилаца, Уставни суд је, на темељу одредбе члана 101. Закона о Уставном суду, усвојио поднете жалбе свих неизабраних јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца означених у изреци ове одлуке. Стога је Уставни суд у тачки 1. изреке усвојио жалбе подносилаца, те је у тачки 2. изреке поништио оспорене одлуке, а у тачки 3. изреке наложио Државном већу тужилаца да применом одредаба члана 14. ст. 1. и 2. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца, у року од 60 дана од дана достављања ове одлуке, изврши избор подносилаца.

Имајући у виду да Уставни суд није властан да доноси одлуку о избору неизабраних јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца на јавнотужилачку дужност, као и да се упркос донетој одлуци Уставног суда подносиоцима жалби из реда јавних тужилаца не може омогућити наставак обављања јавнотужилачке функције у тужилаштву у коме су претходно ту функцију вршили, наложено је Државном већу тужилаца да изабере подносиоце жалби на дужност заменика јавног тужиоца, на начин прописан одредбама члана 14. ст. 1. и 2. наведеног Правилника.

Другим речима, с обзиром на то да, у смислу одредбе члана 29. став 4. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца, неизабрани јавни тужилац не може бити предложен за јавног тужиоца у поступку преиспитивања уколико су на функције јавног тужиоца за које је конкурисао изабрани други јавни тужиоци, приликом избора подносилаца жалби Државно веће тужилаца мора водити рачуна да ли су подносиоци жалби пре престанака јавнотужилачке функције због неизбора обављали дужност јавног тужиоца или заменика јавног тужиоца, као и о њиховој пријави на оглас за избор у одређено тужилаштво. Уколико су обављали дужност заменика јавног тужиоца, Државно веће тужилаца ће их изабрати у неко од јавних тужилаштва у Републици Србији за које су конкурисали и испуњавају услове за избор, а уколико су обављали дужност јавног тужиоца, Државно веће тужилаца ће извршити избор у складу са одредбама члана 55. став 2. Закона о јавном тужилаштву. Са тим у вези, Државно веће тужилаца је дужно да, пре него што поступи по Одлуци Уставног суда, утврди да ли у односу на одређеног подносиоца жалбе постоје разлози за престанак јавнотужилачке функције по сили закона.

Уставни суд указује да, сагласно одредби члана 25. став 4. Правилника о поступку преиспитивања одлука првог састава Државног већа тужилаца, Одлука Државног већа тужилаца о броју заменика јавних тужилаца („Службени гласник РС“, бр. 43/09 и 24/10) не утиче на врсту одлуке и број одлука донетих у поступку преиспитивања.

Доношење овакве одлуке Уставног суда, као ни одлуке Државног већа тужилаца којима ће тај орган, поступајући по одлуци Уставног суда, изабрати подносиоце жалбе на јавнотужилачку дужност, конкретно за заменике јавног тужиоца, није сметња Државном већу тужилаца да применом одредбе члана 6. Закона о изменама и допунама Закона о јавном тужилаштву преиспита

постојање разлога који указују на сумњу у њихову стручност, оспособљеност или достојност. Он то може учинити и у односу на подносиоце жалби, али искључиво под условима и на начин како је цитираном одредбом Закона овлашћен да преиспита постојање сумње у стручност, оспособљеност или достојност већ изабраних заменика јавних тужилаца на сталну јавнотужилачку дужност.

9. На основу свега наведеног и одредаба члана 426 став 1. тачка 1) и члана 45. тачка 13) Закона о Уставном суду, Уставни суд је донео Одлуку као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка: